

ningen, der knytter retsvirkninger til ægteskabet, bør kunne anvendes på visse ægteskabsliggende forhold.

Også hensynet til at sikre, at man så vidt muligt opretholder den ensartethed, der hidtil har været mellem de nordiske landes ægteskabslovgivninger, taler for, at man sideløbende med det svenske udvalgs arbejde tager spørgsmålet om en videregående revision af ægteskabslovgivningen op i de andre nordiske lande.

Det er derfor justitsministeriets hensigt at gøre spørgsmålet om en revision af ægteskabslovgivningen til genstand for fornyet udvalgsbehandling, således at det udvalg, som nedsættes, får til opgave at samarbejde såvel med det svenske udvalg som med de tilsvarende udvalg, der måtte blive nedsat i de øvrige nordiske lande.

4. Det spørgsmål, som herefter rejser sig, er, hvilken virkning denne udvikling bør få, dels for det ægteskabslovsforslag og de hertil knyttede lovforslag, der for tiden behandles i folketinget, dels for det udkast til lov om ægteskabets retsvirkninger, der er udarbejdet af justitsministeriets ægteskabsudvalg.

a. Selv om spørgsmålene om ægteskabs indgåelse og opløsning vil blive gjort til genstand for fornyet udvalgsbehandling, skulle der ikke være noget til hinder for, at de nævnte lovforslag søges færdigbehandlet, således at de kan gennemføres i dette folketingsår. De vigtigste af de ændringer, som er indeholdt i ægteskabslovsforslaget (nedsættelse af ægteskabsalderen; afskaffelse af lysning, adgang for retten til i specielle tilfælde at give separation i stedet for skilsmisse på grund af ægteskabsbrud, nedsættelse af separationstiden og nedsættelse af fristen for opnåelse af skilsmisse efter samlivsophævelse på grund af uoverensstemmelse), er der trang til at få gennemført nu, og hverken disse ændringer eller forslaget's øvrige bestemmelser vil kunne foregribe resultatet af det kommende udvalgsarbejde på uheldig måde.

b. Ægteskabsudvalgets udkast til lov om ægteskabets retsvirkninger, som har været forelagt de interesserede myndigheder og

organisationer til udtalelse og drøftet mellem justitsministerierne i de nordiske lande, indeholder for så vidt ikke gennemgribende ændringer af den gældende ordning af formueforholdet.

Efter justitsministeriets opfattelse er det imidlertid af meget væsentlig betydning, at reglerne om formueforholdene i ægteskabet ikke ændres med for korte mellemrum. I betragtning af, at det kommende reformarbejde må ventes afsluttet i løbet af en kortere årrække, har man derfor besluttet at stille gennemførelsen af en samlet ny lov om ægteskabets retsvirkninger i bero indtil videre.

Det kan imidlertid overvejes, om enkelte af de ændringer, der er foreslået af ægteskabsudvalget, bør søges gennemført uden at afvente afslutningen af det kommende udvalgsarbejde.

Dette gælder navnlig følgende ændringer:

- 1) udvalgsflertallets forslag om, at kravet i den gældende lovs § 18 om ægtefællens samtykke til salg og pantsætning af visse faste ejendomme udvides til også at gælde, selv om ejendommen tilhører en af ægtefællerne som særje,
- 2) udvalgsflertallets forslag om at åbne adgang til ved ægtepagt at aftale, at særje skal være fælleseje, når ægteskabet ophører ved en ægtefælles død, samt
- 3) udvalgets forslag om forenkling af reglerne om oprettelse af ægtepagter, således at godkendelsesordningen bortfalder, og ægtepagter skal oprettes for notaren.

Netop imod disse forslag er der imidlertid dels i mindretallets udtalelser i betænkningen (jfr. betænkningen s. 36-38 og s. 47-50), dels i de erklæringer, som er indhentet om lovudkastet, fremført alvorlige betænkeligheder. Der er også fra flere sider rejst tvivl om, hvilken ordning af de spørgsmål, som ændringerne angår, man må foretrække. Her til kommer, at de to førstnævnte forslag berører fundamentale problemer i forbindelse med afgrænsningen mellem fælleseje og særje og derfor vil kunne foregribe den kommende reform.